

**A KERÜLETI VERSFARAGÓ PÁLYÁZATRA
BEKÜLDÖTT LEGJOBB VERSEK**

BÓKA ABIGÉL (2016. Megyeri, 2.o.)

Az asztal és a szék

Az asztal és a szék
nagy barátságban vannak,
Nem úgy, mint a gyerekek,
akik hajba kapnak.
Jön a kis költő, fordul-térül,
Az asztalra papír és toll kerül.
Verset írok nagy lendülettel,
Örülök, hogy a kedvem se ment el.
Vajon mi lehetett régen,
Petőfi Sándor idejében?
Költőink nagyszerűen írtak verseket,
Büszkék lehetünk rá gyerekek!
Az asztal és a szék
nagy barátságban vannak,
Az egyik nagy, a másik kicsi,
és ezen nem vitatkoznak.

BÓKA ABIGÉL (2016. Megyeri, 2.o.)

A szék

Négy lába van a széknek,
Azon egy ülőrészlet.
Majd kiáll két függőleges,
Azon támla helyet keres.

Sokan ülnek le a székre,
Hogy a fáradt megnézzé,
Milyen jó a széken ülni,
S fáradtságot kipihenni.

De nem kell azt nézni,
Mert tudja mindenki,
Hogy a szék és támlája,
Azért van, hogy a fáradtságot
kikúrálja.

MAKAI KATA FLÓRA (2016. Karinthy, 3.o.)

Őslény mese?

Dínó bácsi facebookol,
egy kalandot kiposztol.
Skype-on rendel vacsorát,
azzal lepi meg fiát.

Instagramon képet oszt meg,
pózol kicsit, aztán elmegy:
átvág gyorsan a vadonon,
még zenét hallgat youtube-on.

Úgy gondolja, ez most menő.
Jaj, de hová lett a Benő?
Benő fia dagonyázik,
sárban fekszik, like-ra vágyik.

Viberezik minden reggel,
este barátokkal chat-el.
Hogyha mindez igaz volna,
ez a vers ma másról szólna.

MAKAI KATA FLÓRA (2016. Karinthy, 3.o.)

Pamut-mamut

Volt egyszer egy Pamut-mamut,
Sose csukta be a kaput.
Elszökött a kutyája,
Búslakodott utána.

Kutyája neve Gombolyag,
Jaj, de jön a vihar forgatag.
Szegény kicsi Gombolyag,
A vihartól csak kócosabb.

Ejnye, kicsi Pamut-mamut,
Miért nem csuktad be a kaput?
El is indult utána,
S előkerült kutyája.

Hazavitte, megfürdette,
Mégfésülte, megetette,
Szeretgette, dédelgette,
S együtt maradtak örökre.

Immáron kis Pamut-mamut
Becsukja a kerti kaput,
Nem szökök el kutyája,
Nem kell búsulni utána.

BERCSI LAURA (2016. Homoktövis, 4.o.)

Rímfaragó

Bemondta a rádió,
Verset írni csuda jó.
Papírt, tollat ragadok,
Gyorsan rímet faragok.

Megszáll közben az ihlet,
Betűkből szavakat hintek,
Torlódnak a gondolatok,
Szótagokat számolgotok.

Valahogy sehol sem stimmel,
Baj van a rendetlen rímmel.
Ide egy és, oda egy ás,
nem könnyű a versírás.

Majd kitörik cerkám hegye,
Maradjon így, egye fene.
Így lett a vers kacifántos,
De ha tetszik, ne siránkozz.

BERCSI LAURA (2016. Homoktövis, 4.o.)

Álomgyártók

Vajon az álmok honnan jönnek,
Ki teszi a fejünkbe őket?
Minden éjjel összegyűlnek,
S reggelente hova tűnnek?

Tündérszárnyú fényes lények
Feltöltik az álom gépet,
A csillagport összegyűjtik,
Majd a puttonyukba töltik.

Felpattannak az álmok hátára,
Szétszórják őket a világra.
Rémálmokat hálóval befogják,
A jókat pedig osztogatják.

Lehetsz benne bátor vagy erős,
Győztes, akárcsak egy mesehős.
Elrepít Fantázia országba
Az emberek boldogságára.

VLAJK SZOFI (2016. Megyeri, 2.o.)

Tavas

Virulnak a pitypangok,
Kacagnak a harangok.
Pirulnak a rózsák,
Lengenek a szoknyák.
Csivitelnek a madarak,
iáznak a szamarak.
Kinézek az ablakon,
Elrepül a szalagom.
Bohóckodik a szél,
Örül az, aki él!

BENE BOTOND (2016. Csokonai, 4.o.)

Más a világ

A Föld története nagy,
több ezer évre visszanyúl.
Elérte a nagy fagy,
sok állat emiatt kimúlt.

Jött aztán az őskor:
ember prédára lesett.
Lándzsával hadonászott,
mamut-húst evett.

Mi már boltokra vadászunk,
húst, ruhát pénzért veszünk.
A kényelmes élet néha
kicsit el is veszi az eszünk.

BENE BOTOND (2016. Csokonai, 4.o.)

A világűr

Végtelen a világ,
Távolról egy virág.
Szirmai a bolygók,
Köztük a Nap forrong.

Levél rajta nincs,
A termése kincs.
Mi a Földön élünk,
De ki az űrbe nézünk.

Talán valamit látunk,
A virágtól elválunk.
Nem értjük, de akarjuk,
Ma még mindig kutatjuk.

MAJOROS ADRIENN (2016. Csokonai, 4.o.)

Szülők boltja

Kaphatsz kedveset
Vagy megértőt.
Vehetsz szigorút
És viccelőt.
Nagyevőt és bajnokot,
Melegsívű darabot.
Ha volna ilyen bolt,
Én csak nézelődnék.
Szülőket semmiképp
Nem cserélnék.
Ha Anya velem lenne
Nem vinném be őt:
Kint hagynám inkább a bolt előtt.

MAJOROS ADRIENN (2016. Csokonai, 4.o.)

A szeretet

Melegség támad föl szívemben,
Ha szeretetnek angyalára nézek.
Tőle kérek segítséget,
Ha a nagy országútra lépek.
Világot nézni indulok,
Végtelen útra megyek,
Ha esik, ha fúj,
Cipelem terhemet.
Boldogságot keresek,
S ha mosolyt lelek,
Ott élek majd szép életet.

MADARÁSZ EVELIN (Homoktövis, 4.o.)

Álmom

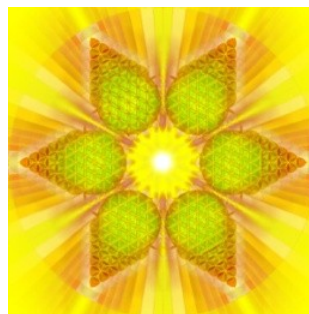
Volt egy álmom, nem is régen,
Elvesztettük kistestvérem.
Vásároltunk családstul,
játékok közt barangoltunk.

Picur játszott, s néztük együtt,
Aztán kicsit nem figyeltük.
Továbbmentünk másik boltba,
Ő meg maradt egymagába(n).

Nincs meg Hugi! – kiabáltam,
S keresgéltem mindahányan.
Minden perc egy órának tűnt,
Reményünk meg egyre csak szűnt.

Ijedtemben, szerencsére
Felébredtem egy-kettőre.
Átszaladtam kishúgomhoz,
Aki csendben ott szunnyadott.

Azóta is minden este
Alvás előtt megölelem.
Vigyázok rád! – mondom néki –,
Aludj szépen, kicsi Lizi!

KERESZTES LAURA ZORA (Megyeri, 2.o.)

Állatot szeretnék

Semmi másnak nem örülnék,
csak ha magamhoz állatot vehetnék.
Listát kezdtem írni:
ott van már a pincsi.
Aztán meg a gekkó.
Eszembe jut, az nem jó.
Talán a papagáj?
De anya csupa aggály.
Legyen akkor agár.
Apa mondja: az barbár!
Kutya ide nem jöhet,
Elza ásott eleget.
A kiscica olyan édes,
ám a karma veszélyes.
Megvan már: a törpenyúl!
A házban ő lesz az úr!

FÁRY RÉKA (2016. Megyeri, 4. o.)

A téli táj

Ó, mindig is gyönyörködtem
A téli tájban.
Kimegyek az udvarra félhomályban.
Nézem, van-e ott valaki.

„Csak ugyan ott van, csak ugyan!”
Szól egy hang.
Körülnézek,
De nem látok senkit.
„Itt vagyok, itt állok
A hátad mögött!”
Szól a hang

Megint.

Hátrafordulok, perdülök, és
meglátom a hóemberem.
Az én hóemberem.
Az enyém, csakis az enyém,
Én építettem.
Én tanítottam a héten beszélni.
És most ő talált rám,
Ő táncoltat meg engem.
Perdülünk,
Fordulunk,
És a lelkünk
Szárnyra kel.
Szállunk, megyünk.
Telnek a napok, a hetek, a hónapok.
Kezem melegétől elolvadt,
Siratom minden nap.
Gyönyörködök
A nyári tájban,
Én keresem,
Hol az én hóemberem?
Sok idő múltán arra
Ébredek kunyhómban,
Valami puha, fehér takaró
Lepi be a tájat.
Elgondolkozok,
És rájövök,
Ilyenből volt az én
Hóemberem!
Felveszem az öltözékem,
És kimegyek, hogy megépítsem.
És újra olyan volt, mint régen!
Beszélt, táncolt velem!

KERESZTES LAURA ZORA (Megyeri, 2.o.)

Tavaszi

Madárfüttyre ébredek
ettől persze nevetek.
Felkiáltok, jaj de jó!
Kikelt végre a rigó.
Jön a tavasz, száll az ének,
Beállok majd kékfestőnek.
Festek majd egy szép kis inget,
Abban majd egy jót mesélek.
Ti meg csendben hallgatjátok,
jó mulatságot kívánok!

RADICS ALEXANDER OTTÓ

(Bene F., 3.o.)

Boldog húsvét

Hétfő reggel korán keltem,
szép ruhába felöltöztem.
Választottam kölnit Neked,
te festettél tojást nekem.
Kaptam csokit, puszt
és egy élő nyuszit.
Eszünk, iszunk, mulatunk,
színes tojást keresünk.
Boldog húsvétot mindenkinek,
Isten áldjon Benneteket!

KISS LUCA ÉDUA (2016. Homoktövis, 3.o.)

Hova tűnt a December?

Jajj! te szegény hóember,
megfázott a December!

A December náthásan
fetreng az ő ágyában.

Náthás orrát törölgeti,
tüszent egyet, így ni: Hapci!

Meleg teát kortyolgatva
nagy szakállát simogatja.

Búsan kinéz az ablakon,
látja: hóvirág ott van.

Itt az idő, el kell menni,
Január jön segíteni.

Január és Február,
egy-kettőre itt a nyár!

December is így gondolta,
nyaralni ment tengerpartra.

Nem ám ide, a szomszédba,
hanem Mauritiusra.

Ott maradt a meleg nyárban,
napsütésben, koktéلبárban.

MOLNÁR MÁTÉ (2016. Karinthy, 4.o.)

A kezdő színész

Kezdő színész a színpadon
Csak áll és reszket,
Haja égnek áll a porondon,
Nem meri mondani a verset.

Sokat készült erre,
Az első szerepre.
Szól a zsűri: „Kezdd el!”
De a szó nem indul el,
A színész szájából
Kinek arca „lángol”.

„Akkor a néma szerepet kapod
meg.” -

Szól a szigorú zsűri
A színész elkezd sírni,
De a. zsűri ezt egy picit se tűri.

Most a zsűri arca „tüzel”:
„EL ..el...el...
Elviselhetetlen!” — fakad ki —
„Mi értelme bőgni?”
Majd sok könny után:
„Megkapod a szerepet, de aztán
Ne itasd az egeret!”

A színész boldog
Ő lett a bulldog.
Nem értem miért volt ekkor
felhajtás
Csak, hogy ő legyen a bolhás!

Pályázaton kívülről:

TIBORFI MÁTÉ (2016. Csokonai, 4. osztály)

Mumus

Sötét éjjel, az ágyad alatt
a Mumus lapul.
Csak a pillanatra vár,
hogy végre rosszat csinálj.

Ha meghúzod a kutyád farkát
ne nevedd!
Mert a Mumus bizony nem ereszt.

Ha csúnyán bánysz a tesóddal,
vidámságod elviszi,
akár egy tolvaj.

Ha csalódik benned az anyukád,
éjjel a Mumus odajön hozzád.
A sötétben föléd hajol,
görcsbe rándul ám a gyomor.
Rossz álmot hoz, lidérceket,
a sarokban látod a kísértetet.

De van ám egy varázsszó:
BOCSÁNAT!
Attól múlik el minden bánat.
S többé még a Mumus sem bánthat!

